

คำพิพากษาของศาลฎีกา และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา
ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕

๑. คำพิพากษาของศาลฎีกา จำนวน ๑๑ คดี ได้แก่

๑.๑ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๘๐๔/๒๕๕๖ คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานปลูกสร้างสิ่งก่อสร้างรุกล้ำเขตชลประทานประเภท ๒ ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง และให้จำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่รุกล้ำออกจากเขตชลประทานชานคลอง ๑๗ มิใช่กรณีที่พนักงานอัยการขอให้เรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความคดีอาญา มาตรา ๔๓ , มาตรา ๔๔ และมาตรา ๕๐ ผู้ร้อง (กรมชลประทาน) ซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาเขตชลประทานชานคลอง จึงมีอำนาจร้องขอต่อศาลให้ออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อให้จำเลยปฏิบัติตามคำพิพากษาได้อีกทางหนึ่ง นอกเหนือจากที่โจทก์สามารถร้องขอได้

๑.๒ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๗๗๑/๒๕๕๓ การกระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง เป็นความผิดที่กระทำต่อรัฐ ไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัว พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนได้ แม้จะไม่มีคำร้องทุกข์ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๑ ดังนั้น เมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนคดีนี้แล้ว พนักงานอัยการย่อมมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๘(๑) , มาตรา ๑๒๐ และพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๔๙๘ มาตรา ๑๑(๑) โดยมีต้องคำนึงว่าผู้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีจะเป็นผู้เสียหายแท้จริงหรือไม่

๑.๓ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๗๙/๒๕๔๙ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินหรือใช้ราคาแก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ ให้ถือว่าผู้เสียหายนั้น เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ดังนั้น ผู้เสียหายที่จะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามาตราดังกล่าวจะต้องเป็นผู้เสียหายในความผิดเฉพาะในความผิดตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๓ เท่านั้น อันได้แก่ คดีลักทรัพย์ ฯลฯ ผู้ร้องเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานบุกรุกคลองชลประทานตาม พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ ไม่ใช่ความผิดตามที่ระบุไว้ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๓ ไม่ต้องด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๐ ผู้ร้อง(กรมชลประทาน) จึงไม่มีอำนาจขอเข้าดำเนินกระบวนการพิจารณาในชั้นบังคับคดี

๑.๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๗๓/๒๕๔๙ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินหรือใช้ราคาแก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ ให้ถือว่าผู้เสียหายนั้น เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ดังนั้น ผู้เสียหายที่จะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามาตราดังกล่าวจะต้องเป็นผู้เสียหายในความผิดเฉพาะในความผิดตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๓ เท่านั้น กรมชลประทานผู้ร้องเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานรุกล้ำคลองชลประทานตาม พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ อันมิใช่ความผิดตามที่ระบุไว้ใน ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๓ ไม่ต้องด้วยมาตรา ๕๐ จึงไม่มีอำนาจขอเข้าดำเนินกระบวนการพิจารณาในชั้นบังคับคดีเพื่อให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่รุกล้ำตามคำพิพากษา

๑.๕ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๕๓/๒๕๔๒ ผู้คัดค้านซื้อที่ดินพิพาทมาให้กรมชลประทานผู้ร้องที่ ๒ ใช้ร่วมกับคูคลองและลำห้วยซึ่งเป็นที่ดินสาธารณประโยชน์อยู่เดิม เพื่อก่อสร้างอ่างเก็บน้ำไว้ใช้ในกิจการของผู้คัดค้านและเพื่อประโยชน์ของราษฎรในบริเวณนั้น จึงมีลักษณะเป็นการใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ ประกอบกับการที่ผู้คัดค้านแจ้งแก่ผู้ร้องว่ายินดีโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทแก่ผู้ร้อง เป็นการยืนยันเจตนาว่าจะให้

ใช้ที่ดินพิพาทเพื่อสาธารณประโยชน์ ถือว่าผู้คัดค้านมีเจตนาสละที่ดินพิพาทให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน การแสดงเจตนาย่อมมีผลทันที ที่ดินพิพาทจึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ ผู้คัดค้านไม่อาจยกเงื่อนไขที่ตนมีต่อผู้ร้องขึ้นอ้างเพื่อลบล้างสภาพที่ดินซึ่งตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน อีกทั้งทรัพย์สินซึ่งสาธารณสมบัติของแผ่นดินจะโอนแก่กันได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจแห่งบทกฎหมายเฉพาะหรือพระราชกฤษฎีกาตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๕

๑.๖ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๓๐๘/๒๕๓๙ คลองเปรมประชากรเป็นคลองประเภท ๒ ตามพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๕ ซึ่งประชาชนสามารถขับเรือหางยาวที่ไม่ใช่เรือโดยสารในคลองได้และในปัจจุบันเรือหางยาวก็สามารถแล่นในคลองดังกล่าวได้เพราะสภาพคลองมีน้ำเต็มคลองเปรมประชากรจึงเป็นทางน้ำที่ราษฎรทั่วไปมีสิทธิใช้สัญจรไปมาได้ และเป็นทางสาธารณะตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๔๙ และมาตรา ๑๓๕ แม้ พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๑๕ จะบัญญัติให้อธิบดีกรมชลประทานมีอำนาจ ปิด ขุด ลอก ห้ามจำกัดหรือกำหนดเงื่อนไขในการนำเรือแพผ่านทางน้ำชลประทานก็ตาม แต่อำนาจดังกล่าวก็เป็นการกำหนดไว้เพื่อให้อธิบดีกรมชลประทานจัดการดูแลรักษาทางน้ำชลประทานเพื่อให้เกิดความปลอดภัยและเพื่อประโยชน์ของการชลประทานเท่านั้น หากทำให้ทางน้ำที่ราษฎรใช้ในการคมนาคมกลายเป็นทางน้ำที่ไม่ใช่ทางสาธารณะไม่ เมื่อบริเวณที่ดินของโจทก์มีทางออกไปสู่คลองเปรมประชากรซึ่งเป็นทางสาธารณะได้ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องเอาทางเดินผ่านที่ดินของจำเลยไปสู่ทางสาธารณะ

๑.๗ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๕๙/๒๕๓๕ โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุที่จำเลยปลูกสร้างอาคารรุกล้ำชานคลองเขตคันคลองชลประทานว่า อยู่บริเวณถนนสุขุมวิท หลักกิโลเมตรที่ ๔๐ จำนวนเนื้อที่ ๖๐ ตารางเมตร ตำบลบางปูใหม่ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เป็นการบรรยายถึงรายละเอียดเกี่ยวสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำผิดพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจได้ดีแล้ว ฟ้องของโจทก์ไม่เคลือบคลุม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๒๓ พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๗ มาตรา ๑๒ ส่วนพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๓๗ พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๗ มาตรา ๑๗ และพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๑๘ มาตรา ๗ เป็นมาตราที่กำหนดโทษในการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มิใช่มาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่า การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดที่โจทก์จะต้องบรรยายไว้ในฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘(๖)

๑.๘ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๖๘/๒๕๓๐ โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยปลูกสร้างบ้านพักอาศัยรุกล้ำที่ดินราชพัสดุเขตชานคลองชลประทานโดยละเมิดกฎหมายและคำขอท้ายฟ้องได้ระบุอ้างพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๒๓ วรรค ๑ ซึ่งเป็นความผิดและมาตรา ๓๗ ซึ่งเป็นบทกำหนดโทษกับอ้าง พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๗ มาตรา ๑๗ ซึ่งได้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๙๗ ทั้งได้ขอให้จำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างรุกล้ำนั้นด้วย เพียงแต่โจทก์มิได้อ้าง พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๗ มาตรา ๑๒ ซึ่งให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่ง พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๙๗ ทั้งมิได้อ้าง พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๑๘ มาตรา ๗ ซึ่งให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๗ แล้วบัญญัติความใหม่ขึ้นแทนเท่านั้น ตามความที่บัญญัติขึ้นใหม่ ยังคงเรียกว่ามาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๗ อยู่นั่นเอง การที่จำเลยกระทำความผิด หลังจากใช้กฎหมายซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมใหม่แล้ว แต่โจทก์มิได้ระบุอ้างพระราชบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว จึงมิได้ทำให้ฟ้องโจทก์ขาดความสมบูรณ์

๑.๙ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๑๔/๒๕๒๕ เขตคลองรังสิตประยูรศักดิ์ ที่ยื่นขึ้นไป ผังละ ๑ เส้น เป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตมประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔(๒) พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๒๓ ให้กรมชลประทานจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ดูแล แต่มิได้รวมถึงให้มีอำนาจและหน้าที่นำเขตคันคลองรังสิตประยูรศักดิ์ ไปให้เช่าโดยมิได้คำนึงถึงสิทธิของบุคคลอื่นที่มีต่อเขตคันคลองมาแต่เดิม เมื่อจำเลยที่ ๒ ผู้เช่าได้ปักเสา คอนกรีตกั้นแนวเขตคลองตรงที่ดินติดต่อกับเขตที่ดินของโจทก์ จนไม่สามารถใช้สอยหาประโยชน์จากการที่จะผ่านเขต คันคลองไปสู่คลองได้ โจทก์ฟ้องให้เพิกถอนสัญญาเช่าระวางจำเลยทั้งสองได้ แต่ไม่มีสิทธิเรียกร้องให้ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ได้

๒. ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา จำนวน ๔ เรื่อง ได้แก่

๒.๑ เรื่องเสรีจที่ ๑๔๓๐/๒๕๖๑ เรื่อง ขออนุญาตให้เอกชนใช้พื้นที่บริเวณอ่างเก็บน้ำ ที่กรมชลประทานครอบครองทำประโยชน์เพื่อการพัฒนาาระบบผลิตไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์แบบลอยน้ำ เห็นว่า มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดปลูกสร้าง แก้ไข หรือต่อเติมสิ่งก่อสร้าง หรือปลูกปักสิ่งใด หรือทำการเพาะปลูก รุกกล้าทางน้ำชลประทาน ชานคลอง เขตคันคลอง หรือเขตพนัง หรือกระทำการอันเป็นการกีดขวางทางน้ำชลประทาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายช่างชลประทาน บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าว จึงมิได้เป็นบทบัญญัติที่กำหนดอำนาจของนายช่างชลประทานในการอนุญาตให้บุคคลใดใช้พื้นที่อ่างเก็บน้ำและบริเวณโดยรอบ ประกอบกับพื้นที่อ่างเก็บน้ำและบริเวณโดยรอบที่ตั้งของอ่างเก็บน้ำ ดังกล่าวเป็นที่ราชพัสดุ ป่าสงวนแห่งชาติ เขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม หรือนิคมสหกรณ์ แล้วแต่กรณี ซึ่งกรมชลประทานได้รับอนุญาตจากหน่วยงานอื่นของรัฐให้ครอบครองทำประโยชน์เพื่อการพัฒนา หากบริษัทฯ ประสงค์จะก่อสร้างระบบผลิตไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์ฯ ในพื้นที่ที่กรมชลประทานครอบครองทำประโยชน์ ก็สมควรให้หน่วยงานอื่นของรัฐเป็นผู้ดูแลพื้นที่ดังกล่าวพิจารณาและปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป

๒.๒ เรื่องเสรีจที่ ๗๔๑/๒๕๕๑ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการยกเว้น ลดหย่อน และผ่อนชำระ ค่าชลประทานและเงินเพิ่มจากกฎหมายว่าด้วยการชลประทานหลวง เห็นว่า กรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณา เพียงประเด็นเดียวว่า กรมชลประทานมีอำนาจกำหนดให้มีการผ่อนชำระค่าชลประทานที่ค้างชำระและเงินเพิ่ม ตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการฯ เห็นว่า การที่มาตรา ๘(๕) แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๑๘ ได้บัญญัติให้รัฐมนตรี มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ ระเบียบ และวิธีการในการจัดเก็บหรือชำระค่าชลประทาน ตลอดจนการยกเว้น ลดหย่อน หรือผ่อนชำระค่าชลประทานได้นั้น จะต้องเป็นการแกกฎกระทรวงเพื่อกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับการยกเว้น ลดหย่อน หรือผ่อนชำระค่าชลประทานที่ผู้ใช้น้ำจากทาง น้ำชลประทานต้องชำระตามปกติ มิใช่ค่าชลประทานที่ค้างชำระ เพราะหากเป็นกรณีค้างชำระค่าชลประทาน ต้องเป็นการชำระค่าชลประทานที่ค้างชำระและเงินเพิ่มเติมจำนวนเท่านั้น จึงจะมีผลเป็นการยกเว้นโทษ ทางอาญาให้แก่ผู้ค้างชำระค่าชลประทานได้ ตามนัยมาตรา ๓๖ วรรคสอง และในขณะเดียวกันกรม

ชลประทานย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง กับผู้ค้างชำระค่าชลประทานต่อไป โดยไม่อาจนำหลักการบังคับทางแพ่งมาใช้บังคับกับกรณีการค้างชำระค่าชลประทานได้ ดังนั้น กรมชลประทาน จึงไม่มีอำนาจกำหนดให้มีการผ่อนชำระค่าชลประทานที่ค้างชำระและเงินเพิ่มตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ ได้แต่ประการใด และสมควรที่กระทรวงเกษตร และสหกรณ์ซึ่งเป็นหน่วยงานผู้รักษาการตามกฎหมายจะได้พิจารณาปรับปรุงพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน

๒.๓ เรื่องเสรีจที่ ๒๓/๒๕๔๒ เรื่อง ความหมายของคำว่า “ผู้ที่อธิบดีมอบหมาย” ตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ เห็นว่า “ผู้ที่อธิบดีมอบหมาย” ตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ หมายถึง เจ้าหน้าที่ของกรมชลประทานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมชลประทานเท่านั้น มิได้หมายความรวมถึงบุคคลภายนอก ภาคราชการที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลทั้งภาคเอกชนหรือรัฐวิสาหกิจ อธิบดีกรมชลประทานจึงไม่มีอำนาจมอบหมายให้แก่บุคคลดังกล่าวได้

๒.๔ เรื่องเสรีจที่ ๓๗๓/๒๕๔๐ เรื่อง อำนาจในการขุดลอกทางน้ำชลประทานและการจำหน่ายมูลดินที่ได้จากการขุดลอกทางน้ำชลประทานตามพระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ เห็นว่า พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕ มาตรา ๑๕(๒) ได้บัญญัติให้อธิบดีกรมชลประทานมีอำนาจในการขุดลอกทางน้ำชลประทานได้ และมาตรา ๑๙ ได้บัญญัติให้อำนาจทิ้งมูลดินที่เกิดจากการขุดซ่อมทางน้ำชลประทานในที่ดินใกล้เคียงได้ตามความจำเป็น นอกจากนี้ยังมี มาตรา ๓๔ ได้บัญญัติให้อธิบดีกรมชลประทานมีอำนาจอนุญาตให้ผู้ใดขุดลอกทางน้ำชลประทานได้ แต่มิได้ กำหนดมาตรการเกี่ยวกับการจัดการมูลดินที่ขุดขึ้นมาจากทางน้ำ ดังนั้น อธิบดีกรมชลประทานจึงมีอำนาจจัดการเกี่ยวกับมูลดินนั้นอย่างไรก็ได้ แต่ถ้ามีการจำหน่ายมูลดินและได้รับเงินค่าตอบแทน จะต้องนำเงินนั้น ส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติเงินคลัง พุทธศักราช ๒๔๙๑